

2026. március 9. hétfő

Áldott az Úr! Napról-napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk. (Zsoltár 68,20)

Mk 13,33-37: *Vigyázzatok, legyetek éberek, mert nem tudjátok, mikor jön el az idő. Éppen úgy, mint az idegenbe készülő ember, aki otthagyja házát, és szolgálóra bízta vezetését, mindegyiknek kijelöli a maga feladatát, a kapusnak is megparancsolja, hogy virrasszon. Legyetek hát éberek! Nem tudjátok ugyanis, mikor érkezik meg a ház ura: lehet, hogy este, lehet, hogy éjjélkor vagy kakasszóra vagy reggel. Ne találjon alva, ha váratlanul megérkezik! Amit nektek mondom, mindenkinek mondom: Legyetek éberek!”*

Igehirdetés: „Éberség elvtársak! A nemzetközi helyzet fokozódik! Éberség!” – mondta mindig Virág elvtárs „A tanú” című filmben. Milyen más azonban a két felszólítás, még ha a szavak szintjén azonos is. Jézus és Virág elvtárs egyaránt az éberségre hívja fel a figyelmet, amíg azonban Virág elvtárs félelemben akarta tartani az embereket, hogy irányíthassa őket, addig Jézus egyfajta szellemi éberségre, belső irányultságra hívja fel a figyelmet. Szeretném példákon keresztül is érzékeltetni a kettő közötti különbséget.

Amikor félelemkeltés céljából próbálnak éberségre hívni minket, akkor valójában tehetetlenek vagyunk, nekünk csak az a dolgunk, hogy féljünk és bízzuk rá magunkat arra az emberre, aki félelemben tart bennünket, hiszen ő olyan okos, megmondta, hogy baj van és meg is ment majd tőle. Ez a módszer minden bántalmazó kapcsolat logikája is. Félj és bizz bennem, aki majd megoldja az életedet, hiszen rajtam kívül úgyszincs senki, akiben bízhatnál – mondja a bántalmazó. Vagyis a cél itt az, hogy lefagyjak, hogy a félelem tehetetlenné tegyen. Valójában nem éberségre, hanem félelemre történik a felhívás, csak az éberség jobban hangzik. Mindig érdemes óvatosnak lennünk, ha valaki a félelmünkre építve próbálja magához ragadni az irányítást! (Nagyobbaknak, akik bírják a pszicho thrillert, jó szívvel ajánlom az „Itt érzem magam otthon” című most futó magyar mozifilmet.)

Jézus ébersége egészen más természetű. Nem félnünk kell, hanem készen állnunk, hogy a feladatunkat elvégezhessük. Ahogy Jézus példája mondja, mindenkinek feladata van, és nem szabad azt gondolnunk, hogy az ráér, vagy megteszi más helyettünk. Ez a fajta éberség a szeretet ébersége. Wesley Autrey 2007-ben a New York-i metróban állt, amikor látta, hogy egy férfi rosszul lesz és a sínek közé esik. Azonnal egy közeli emberre bízta a gyerekeit és a sínek közé ugrott, mert a metró már közeledett. A férfit a sínek közé rántotta és ráfeküdt, a vonat pedig néhány centivel felettük ment el. Amikor megkérdezték, hogyan volt erre képes azt mondta: bárki képes lett volna ezt megtenni. Mégis ő volt az, aki elég éber volt arra, hogy tudja, mit kell tennie.

Pont erre az éberségre hívnálak titeket: Minket arra választott ki az Isten, hogy egymásra vigyázzunk. Ha valaki mégis visszaélne az erejével, a hatalmával, a humorával és bántana bárkit (akár akaratlanul, akár szándékosan), legyünk mi azok az emberek, akik éberen figyelnek és közbelépnek. Pont ezek a helyzetek azok, ahol a valódi éberségünk próbára van téve.

A mi éberségünk ugyanis abból fakad, hogy tudjuk, hogy ez a világ bűntől sebzett és megújulásra szorul. Mi pedig olyan kettős állampolgárok vagyunk, akik itt élünk, de van egy mély belső hívásunk és tapasztalatunk egy másik világról, aminek szintén polgárai vagyunk. Aki virraszt, az ebben a világban él, de nem ennek a világnak a logikája szerint él és dönt. Két lábbal a földön áll, de az égre néz, onnan lesi el, hogy mit és hogyan tegyen. Legyetek készen! Virrasszatok!